

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **H. C. L.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2020, č. j. OAM-93/ZA-ZA12-HA13-2020,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2020, č. j. OAM-93/ZA-ZA12-HA13-2020, jímž žalovaný vyslovil,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech, neboť žalovaný v rozporu s § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný dále podle žalobce v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu nevzal v úvahu skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo, a v rozporu s § 52 správního řádu neprovedl veškeré potřebné důkazy. Konstatoval, že byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný podle žalobce napadeným rozhodnutím porušil jeho právo na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. K tvrzení žalovaného, že jediným důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, žalobce uvedl, že již takto v úvodu konstruovaný důvod působí předpojatě. Připustil, že se jedná o jeden z důvodů, nicméně podle žalobce nelze této legalizaci přikládat negativní konotace tak, jak to vyplývá z napadeného rozhodnutí. Žalobce podotkl, že legalizace pobytu na území České republiky není pro posouzení žádosti určujícím a podstatným motivem, protože rozhodující skutečností je samotné naplnění podmínek podle zákona o azylu k přiznání postavení azylanta, resp. osoby požívající doplňkovou ochranu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Azs 27/2019. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že má možnost legalizovat svůj pobyt v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 60 Az 62/2019 žalobce poznamenal, že neexistuje povinnost podat žádost o azyl bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost.
4. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela povrchně vyslovil, že žalobcovo vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky, aniž by se jakkoli hluboce zabýval tím, zda tomu tak skutečně je. V tom žalobce spatřoval nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 2007, a to společně se svou manželkou. Pokud by došlo k nucenému vycestování žalobce, podle žalobce by musela vycestovat i jeho manželka, jejíž pobyt je na žalobci závislý. Byl přesvědčen, že neudělení mezinárodní ochrany žalobci by mělo dopad i do právního postavení jeho manželky a u obou by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008, 9 Azs 5/2009 a 6 Azs 15/2013.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace jeho pobytu, neboť pozbyl oprávnění k pobytu na území České republiky. Konstatoval, že žalobci nic nebránilo v tom, aby o mezinárodní ochranu požádal dříve, když zde žije již od roku 2007. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 187/2004 žalovaný poznamenal, že azylové řízení nebylo konstruováno jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Podotkl, že žalobce měl užít institutů zákona o pobytu cizinců, které dříve úspěšně využíval. Žalovaný připustil, že právo na rodinný a soukromý život je jedním z chráněných zájmů, které musí Česká republika respektovat, nicméně tato ochrana není absolutní. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 12/2003, 1 Azs 5/2011 a 2 Azs 8/2011, podle kterých čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně volby země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Žalovaný připomněl, že žalobcova manželka je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, kde žijí i všechny jejich děti, a proto žalobce se svou manželkou rovněž mohou realizovat svůj život ve Vietnamu. Dodal, že o integraci žalobce do české společnosti nelze uvažovat, neboť žalobce nesplňuje základní předpoklad integrace, a to zvládnutí českého jazyka, kterému se ani za třináct let života na území České republiky nenaučil, a celá azylová procedura tak musela být provedena za přítomnosti tlumočníka. Žalovaný ve správním řízení neshledal existenci výjimečných okolností, které by znamenaly zásah do žalobcova soukromého a rodinného života již samotným vycestováním, a uzavřel, že pokud chce žalobce své právo na soukromý a rodinný život přesto nadále realizovat v České republice, musí tak učinit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Z jednotlivých žalobních bodů se soud nejprve zaměřil na námitku, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tím, jak žalobcovo nucené vycestování zasáhne do jeho života a života jeho rodiny. Této námitce soud nepřisvědčil, neboť žalobcovy rodinné vazby vzal žalovaný při svém rozhodování do úvahy a vypořádal se s nimi na stranách 5, 7 a 9 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že existence rodinných vazeb ani případný nepříznivý dopad ekonomické situace na životní úroveň žalobce a jeho rodiny nejsou azylově relevantními skutečnostmi, ani důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný především poukázal na to, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť v důsledku ztráty pobytového oprávnění mu byla uložena povinnost toto území opustit, ačkoli si zde přejí nadále žít se svou manželkou. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že legalizace pobytu nepatří k důvodům pro udělení azylu.
10. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
11. Následně se soud zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud zjistil, že žalovaný při rozhodování vycházel zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem a ze zpráv o zemi původu, které mimo jiné zahrnují zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Vietnam ze dne 28. 1. 2019 a Informaci OAMP ze dne 31. 5. 2019 – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Z hlediska povinnosti žalovaného v souladu s § 3 správního řádu náležitě zjistit skutečný stav věci považuje soud za klíčové, jaké informace v průběhu správního řízení sdělil žalovanému samotný žalobce.
12. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 4. 2. 2020 uvedl jako důvod této žádosti, že v České republice přišel o dlouhodobý pobyt, chce na území České republiky pobývat i nadále, protože zde má manželku a také zde podniká. Dodal, že jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá. Žalobce popsal, že do České republiky přicestoval v prosinci 2007 a bylo mu uděleno vízum za účelem podnikání, nemá politické přesvědčení a nebyl politicky aktivní. Při pohovoru k předmětné žádosti pak žalobce dne 4. 2. 2020 uvedené skutečnosti potvrdil a doplnil, že do České republiky přicestoval, aby zde podnikal a vydělal nějaké peníze. Měl zde dlouhodobý pobyt, nicméně porušil podmínky dlouhodobého pobytu za účelem podnikání a z tohoto důvodu byla jeho žádost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o prodloužení pobytu podaná v roce 2018 zamítnuta. Žalobce uvedl, že ve Vietnamu byl v srpnu 2016 asi dva týdny a od prosince 2018 tři měsíce, a to za účelem návštěvy rodiny. Při návštěvě v prosinci 2018 byl náhodně napaden na ulici neznámým mužem, který se domníval, že mu chce žalobce konkurovat v obchodování; na policii toto napadení nehlásil, jednalo se o nedorozumění. Ve Vietnamu nikdy neměl žádné problémy s tamními státními orgány, a to ani při vycestování ze země. Sdělil, že pokud by musel s manželkou odjet do Vietnamu, byla by jejich ekonomická situace špatná, protože finančně podporují děti ve Vietnamu a neví, jak by se tam všichni užívali, navíc doplnil, že má obavu, že by mohl být někým napaden, neboť tam dlouho nebyl. Konkrétní důvod obavy z napadení žalobce neudal, ale uvedl, že má obavu, že by se napadení mohlo opakovat.

13. V kontextu těchto tvrzení samotného žalobce shledal soud žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
14. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 5. 2. 2020, se žalobce nechtěl s obsahem podkladů seznámit, a nenavrhoval ani žádné doplnění těchto podkladů. Za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o tom, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo, a v rozporu s § 52 správního řádu neprovedl všechny potřebné důkazy, za ryze účelové. Stejně tak soud neshledal tvrzené porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný řádně zohlednil všechny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce.
15. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
16. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že „za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
18. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že v České republice žije již od roku 2007, v současné době zde žije i jeho manželka, která by se v případě návratu žalobce do Vietnamu musela vrátit s ním a jejich ekonomická situace by se zhoršila. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po třinácti letech legálního pobytu na území České republiky a v okamžiku, kdy podle svého vlastního tvrzení přišel o dlouhodobý pobyt, a kdy byl tudíž povinen toto území opustit, soud shledal, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon o pobytu cizinců, jako ostatně zcela správně uvedl žalovaný.
19. Zdejší soud k tomu dodává, že žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44, oba dostupné na www.nssoud.cz, řešily odlišnou skutkovou situaci, a proto nejsou pro žalobcův případ příléhavé. Podle názoru zdejšího soudu žalobci skutečně šlo primárně o legalizaci pobytu na území České republiky, tudíž závěry žalovaného nejsou předpojaté, a žalobce skutečně měl možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, což významně snižuje závažnost jím tvrzených důvodů, proč opustil Vietnam a proč se tam nechce vrátit.
20. Žalobce v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že Vietnam opustil z ekonomických důvodů, a doplnil, že při poslední návštěvě ve Vietnamu byl napaden neznámým mužem, a má tak obavu, že v případě jeho návratu do vlasti by se napadení jeho osoby mohlo opakovat. Sám žalobce však toto napadení označil za nedorozumění a přiznal, že je nehlásil státním orgánům, přičemž zároveň ani neoznačil důvod obavy z opakování napadení v případě návratu do vlasti, proto soud považuje žalobcovo tvrzení o obavě z napadení ve vlasti za účelové. Soud vycházel z obsahu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního spisu, kde je založen žalobcem podepsaný dokument *Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu* ze dne 4. 2. 2020, podle něhož žalobce nemá politické přesvědčení, nebyl členem politické strany ani skupiny, nebyl politicky aktivní a o mezinárodní ochranu požádal výhradně z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl výhradně ekonomické důvody odchodu z Vietnamu, kde neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií ani s armádou. Již jen z těchto vlastních tvrzení samotného žalobce je podle názoru soudu zjevné, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

21. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
22. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížní námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezvážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu z budoucí ekonomické situace jeho rodiny. Stejně tak není azylově relevantní ani obava z napadení, neboť žalobce se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, pokud by k napadení došlo. Možnost ochrany ze strany vietnamských státních orgánů nebyla vyvrácena, neboť žalobce předchozí napadení státním orgánům neoznámil. Lze tedy uzavřít, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly u žalobce naplněny.
23. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, ekonomická situace a obava z napadení ve Vietnamu) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V tomto směru žalovaný zcela vyhověl požadavkům vyplývajícím z žalobcem uváděné judikatury.

24. Po přezkoumání obsahu správního spisu soud dále konstatuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné konkrétní tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce ve správním řízení pouze uvedl, že byl ve vlasti napaden neznámým mužem a má obavu, že při návratu do vlasti se toto napadení bude opakovat, sám však přiznal, že se jednalo o nedorozumění, které žalobce ani nehlásil tamním státním orgánům, a neuvedl důvod, proč by se mělo či mohlo opakovat, a v žalobě pouze obecně tvrdil, že v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, aniž by tuto újmu a její důvody (příčiny) jakkoli specifikoval. Soud opakuje, že žalobce má v případě napadení možnost požádat o ochranu vietnamské státní orgány, což v minulosti neučinil, a proto existence této možnosti nebyla nijak zpochybněna.
25. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat ve skutečnosti, že žalobce v důsledku neudělení mezinárodní ochrany nebude moci zůstat se svou manželkou na území České republiky a oba budou muset vycestovat do Vietnamu, což může vést ke zhoršení jejich ekonomické situace. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci lze naopak dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života s jeho manželkou, dětmi a ostatními členy jeho rodiny v zemi původu mnohem pravděpodobnější (reálnější), neboť na území Vietnamu pobývají jeho děti i zbytek jeho rodiny, když navíc žalobcova manželka je stejně jako žalobce vietnamské státní příslušnosti, tudíž jejich přesídlení do Vietnamu rozhodně nebrání národnostní ani jazyková bariéra.
26. K odkazům na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, dostupným na www.nssoud.cz, zdejší soud poznamenává, že z hlediska žalobcovy argumentace nejsou přiléhavé. Z těchto rozsudků sice vyplývá, že případný zásah do soukromého a rodinného života cizince, který je porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, může být důvodem pro udělení doplňkové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nicméně v případě žalobce k porušení práva na soukromý a rodinný život nedošlo, jak soud vysvětlil výše. Zdejší soud proto shrnuje, že v žalobcově případě nezjistil, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, které je základním předpokladem pro udělení doplňkové ochrany. Zákonem stanovené podmínky pro užití tohoto institutu proto nebyly splněny.

27. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. prosince 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.